

Arrest

nr. 48 519 van 23 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart het staatsburgerschap van Russische Federatie te bezitten en van Armeense origine te zijn.

In 2007 kwam u thuis, en alles was kapot. Uw vader had bloed op zijn gezicht. De politie kwam naar u thuis. Er werd een PV opgesteld. Uw vader liep zenuwachtig rond, en hij kreeg een beroerte van de stress. In maart 2008 is het atelier van uw vader in brand gestoken. U bent erheen gegaan met uw vader. Toen jullie toekwamen, was de brandweer er nog. De politie is niet geweest.

Uw vader N.(...) V.(...) (O.V. 6.233.506) en uw moeder V.(...) L.(...) (O.V. 6.233.506) kwamen België binnen op 15 maart 2008, en dienden een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 17 maart 2008. In het kader van de asielaanvraag van uw ouders werd op 27 augustus 2008 besloten door het Commissariaat-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U geeft aan dat alle problemen die u kende in de Russische Federatie verbonden zijn met de problemen van uw vader N.(...) V.(...) (O.V. 6.233.506). U kende problemen omdat ze uw vader probeerden op te sporen.

Uw eigen problemen begonnen in juli 2009. Twee personen kwamen 's avonds naar uw ouderlijke huis, en ze vroegen waar uw vader was. Ze hebben geen geweld gebruikt. Even later in juli 2009 zijn ze nogmaals geweest. Ze vroegen weer waar uw vader was. U zei dat u dat niet wist. Ze hebben dan geweld tegen u gebruikt. U kreeg een klap in het gezicht met een vuist. Toen u viel, begonnen ze met de voeten te schoppen. Ze zegden dat het nog erger zou worden als u naar de politie zou gaan. Ze zegden dat het de volgende keer nog erger zou worden. U belde naar de politie. De politie kwam langs, en ze registreerden het incident.

Eind juli 2009 kwamen dezelfde mannen opnieuw. U werd dan direct geslagen. Toen u op de grond lag, schopten ze op uw hoofd; Heel uw hoofd was bebloed. Ze stelden dat ze wisten dat u naar de politie was geweest. Er werd een pistool tegen uw hoofd gezet, en ze stelden dat ze geen grappen maakten met u. Toen u bijkwam was u onder bloed; U belde een ambulance. U werd voor 10 dagen in het ziekenhuis opgenomen. U liep kneuzingen op uw lichaam en uw gezicht op. Uw neus is misschien ook gebroken geweest.

U keerde daarna niet meer terug naar huis. Na uw ontslag uit het ziekenhuis ging u naar een vriend in Tver, waar u iets langer dan een maand verbleef. Uw ouders gaven u de raad om uw auto te verkopen, en ook naar België te komen.

U kende geen andere problemen meer.

Op 12 september reisde u met het vliegtuig vanuit Moskou (Russische Federatie) naar Rimini (Italië). Vanuit Rimini reisde u met een trein verder richting België. U kwam België binnen op 14 september 2009, en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 21 september 2009."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat alle problemen die u kende in Armenië verbonden waren met de problemen van uw vader N.(...) V.(...) (O.V. 6.233.506) en u geeft aan dat u problemen kende omdat ze uw vader probeerden op te sporen (CGVS, p.04). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van uw vader N.(...) V.(...) (O.V. 6.233.506) – de persoon van wie u beweert dat al uw problemen met diens problemen verbonden zijn - door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw vader N.(...) V.(...) (O.V. 6.233.506) is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die u na het vertrek van uw ouders uit de Russische Federatie zou hebben gekend.

Verder dient te worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt die de geloofwaardigheid van het asielrelaas van uw vader zouden kunnen herstellen.

Evenmin legt u enig document voor dat zou kunnen aantonen dat uw vader en later uzelf wel degelijk problemen hebben gekend.

Zo stelt u dat u geen bewijzen hebt van uw ziekenhuisopname (CGVS, p. 6), en dat u geen bewijzen hebt van uw klacht bij de politie (CGVS, p. 6). U geeft ook aan geen bewijs te hebben van de brandweer (CGVS, p. 8).

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van uw moeder V.(...) L.(...) (O.V. 6.233.506) eveneens werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een bewijs van vaderschapserkenning door uw vader, een rijbewijs van uzelf, een diploma, een huwelijksakte van uw ouders en een geboorteakte van uzelf) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit en met betrekking tot de identiteit van uw ouders, doch niet met betrekking tot de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 mei 2010 een schending aan van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 en betwist de motivering van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing.

Hij herhaalt dat hij wel degelijk ernstige problemen kende omwille van zijn vader, nadat deze laatste het land verlaten had.

Verzoeker haalt de vluchtelingendefinitie aan zoals omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en verwijst hierbij naar een passus uit het boek *"Vluchtelingen: een overzicht na de wet van 6 mei 1993"*.

Verzoeker legt de commissaris-generaal ten laste dat hij geen rekening gehouden heeft met zijn asielmotieven maar enkel verwijst naar de asioldossiers van zijn ouders zonder verder grondig onderzoek te voeren naar de omstandigheden in zijn land van herkomst.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen of te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hij stelt *"Het is duidelijk dat er geen afzonderlijk onderzoek in het kader van de subsidiaire bescherming is gebeurd"*.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekers asielmotieven integraal verbonden zijn met deze van zijn vader. Verzoeker haalt overigens zelf in zijn verzoekschrift (zie p. 7) nogmaals aan dat hij geen eigen persoonlijke problemen kende, maar dat hij problemen had door de problemen van zijn vader.

De bestreden beslissing verwijst aldus terecht naar de weigeringsbeslissing genomen door de commissaris-generaal omtrent de vader van verzoeker; de bedoelde beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 21.983 van 26 januari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“4. De Raad stelt vast dat alle tegenstrijdigheden opgenomen in de bestreden beslissing blijken uit het administratief dossier. Deze vaststellingen worden niet betwist.

Verzoekers verklaring als zou zijn handicap aan de oorsprong liggen van de vastgestelde tegenstrijdigheden wordt niet nader uitgewerkt, noch gestaafd.

De fotokopie van een “Rapport d’hospitalisation” van 22 maart 2008, met op de verso-zijde een handgeschreven nota, gedateerd op 28 maart 2008 van dr. B. –niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vertaald- klaarblijkelijk gericht aan een confrater, bevat naar het oordeel van Raad, geen vermelding die voor een niet medisch geschoold persoon, inbegrepen de Commissaris-generaal en de Raad, wijst op een onvermogen in hoofde van verzoeker om in het kader van zijn asielaanvraag, verklaringen af te leggen. Een medisch attest van 27 maart 2008, toegezonden begin april 2008 door verzoekers raadsman aan de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt dat verzoeker (eigen vertaling) “wegens ziekte moeilijkheden vertoont om zich te verplaatsen”.

In het verslag van 7 april 2008 van de Dienst Vreemdelingenzaken en de vragenlijst van 9 april 2008 wordt niet verwezen naar een lichamelijke aandoening. In het verhoorverslag van 14 mei 2008 van het Commissariaat-generaal –verzoekers raadsman was bij het gehoor aanwezig (zie bedoeld verhoorverslag, p. 1)-, werd wanneer de lichamelijke toestand van verzoeker ter sprake kwam (zie p. 3, 9, 11), geen enkele melding gemaakt van een onmogelijkheid om asielverklaringen af te leggen.

Verzoeker brengt ter terechtzitting een uitdraai bij van een bericht van 21 november 2008 van dr. I. H. betreffende verzoeker.

Dit bericht staft niet dat zoals in het verzoekschrift (zie p. iv) wordt gesteld het “onredelijk is van een gehandicapt persoon die getroffen is door een hersenbloeding en onder medicatie staat, te verwachten dat hij dergelijke gedetailleerde informatie adequaat kan weergeven”.

De vastgestelde tegenstrijdigheden die geen details betreffen maar -zeker omtrent de eerste drie items (zie hoger)- wezenlijke elementen in het relaas zijn, blijven overeind en verhinderen geloof te hechten aan het relaas van verzoekers.

Gelet op het voorgaande kan tevens geen schending van het redelijkheidsbeginsel worden weerhouden. Gezien het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig is, is er derhalve geen reden om het te toetsen aan de vluchtelingendefinitie zoals opgenomen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

7. Het relaas van verzoekers is ongeloofwaardig.

Verzoekers kunnen niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar hun land van herkomst terugkeren, een reëel risico zullen lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zullen kunnen stellen of wegens dat risico zullen willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde voormelde wet van 15 december 1980. Verzoekers voeren geen andere concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2 a. of b. van voormelde voormelde wet. Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.”

Gezien geen geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas van de vader van verzoeker, oordeelde de commissaris-generaal terecht dat er bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker beweert te kennen na het vertrek van zijn ouders uit de Russische Federatie.

In de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoeker geen elementen aanbrengt die de geloofwaardigheid van het asielrelaas van zijn vader kunnen herstellen, noch legt hij enig document voor dat aantoonde dat hij en zijn vader wel degelijk problemen hebben gekend.

Verzoekers enkel verweer dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met zijn asielmotieven en geen onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden in zijn land van herkomst, wordt door de Raad niet aangenomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken in het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Ook de door verzoeker neergelegde documenten werden door de commissaris-generaal beoordeeld in de bestreden beslissing.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift louter beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging. Dit volstaat echter niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen –ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Een verwijzing naar de vluchtelingendefinitie en naar een passus uit het boek *“Vluchtelingen: een overzicht na de wet van 6 mei 1993”*, volstaat hiertoe niet.

Gelet op wat voorafgaat, wordt vastgesteld dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan derhalve geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking worden genomen.

De vluchtelingenstatus zoals voorzien in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend.

De Raad merkt verder op dat verzoekers bewering *“Het is duidelijk dat er geen afzonderlijk onderzoek in het kader van de subsidiaire bescherming is gebeurd”*, feitelijke grondslag mist.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze genomen werd op een geheel van motieven; het feit dat de motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ondersteunen, betekent niet dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd is.

Immers, een relaas dat niet als geloofwaardig wordt aangenomen, kan evenmin als basis dienen voor het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker brengt bovendien geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE